

Een nieuwe behandelmethode voor anterieure schouderinstabiliteit: Een biomechanische vergelijking tussen een patiënt-specifiek implantaat en de Latarjet procedure.

K. Willemsen, T.D. Berendes, T.H. Geurkink, H. Weinans, B.C.H. Wal, van der.

UMC Utrecht

k.willemsen-4@umcutrecht.nl

Inleiding

Anterieure schouderinstabiliteit met botverlies (>20%) is een aandoening waarvoor de Latarjet procedure momenteel de gouden standaard is. Echter, post-operatief geeft de Latarjet frequent bewegingsbeperkingen. Met de huidige technologische ontwikkelingen is er steeds meer mogelijk met patiënt-specifieke implantaten. Deze studie onderzoekt de mogelijkheid om de schouder weer stabiel te maken door middel van een patiënt-specifiek implantaat en vergelijkt dit met de huidige gouden standaard in een biomechanische kadaverstudie.

Methode

De maximale anterieure translatiekracht werd gemeten bij 10 "fresh-frozen" kadaver schouders (gemiddelde leeftijd 78 jaar) in 30° abductie en neutrale rotatie over een traject van 10mm. De schouders werden getest in 5 verschillende situaties: (1) anatomische situatie, (2) na het maken van een 20% glenoid defect, (3) na Latarjet procedure met en (4) zonder 10 N bevestigd aan de conjoined tendon en (5) na implantatie van het patient-specifieke implantaat. Situaties (3) en (5) werden gerandomiseerd voor welke situatie eerst werd uitgevoerd.

Resultaten

Het maken van het glenoid defect resulteerde in een daling van de maximale translatiekracht tot 70 ±6.7%. Na het herstellen van de stabiliteit van de schouder met het patiënt-specifieke implantaat en de Latarjet procedure nam de maximale translatiekracht significant toe tot respectievelijk 119 ±15.6% en 121 ± 48.3% ten opzichte van de anatomische situatie. Er werd geen significant verschil gevonden tussen het patient-specifieke implantaat en de Latarjet procedure.

Conclusie

Beide ingrepen zorgden voor een significante toename van de maximale translatiekracht. Het herstel van de glenohumerale stabiliteit door middel van het patiënt-specifieke implantaat bleek zeer voorspelbaar en constant in vergelijking met de Latarjet procedure.